

Publicerad 2010-01-24 08:30 av vildvin

Lågor är stigar. Tankar är vågor. Ljust är havet som styr oss. Vi är ljusa. Jag vet inte vad jag ska kalla denna väg. Ännu.

vågor

Lågor är stigar. Tankar är vågor. Ljus är ett hav som styr oss. Vi är ljusa.
Jag vet inte vad jag ska kalla denna väg. Ännu.

Ansikten bär olika mörker.
sniglar

Jag har lovat Dig att skriva om en särskild. Person. Mina tankar är en spegel till dig. Hon är en av de bästa säger du, hon är Henna, som skalet hos ett litet litet frö eller växande. Som rörelsen i vatten. Henna.

Jag gör allt för Dig. Rör ansiktets vatten, lägger till mina spår. Jag läser sår genom hennes skuggor. Jag sällar frön genom hennes vatten. Flyttar träd. Rör berg. Kammar åsar av sand.

Min hand mäter handleden. Rörelser. Finger efter finger bär ljud från personerna i rummet. Det doftar sommarljus och minnen ur boken. Jag smyger intill på knä bakom skuggorna. Du ser mig inte här. Jag är sommarängen. Du är vind och sol. Blänk i små fönsterglas. Du är boken. Löven.

Förr, rinner som en ström genom handens öppna skål. Allt är smekamt sakta. Förälskelsens gömda darrande smultronsignaler öppnar nyfiket mitt ansikte. Din bok är amor. Pilen som blommar mjukt genom mina ögon. Jag har en korg med förväntan. Lägger i dina löv.

Främmande ansikte

Henna, dina vågors liv är balsamträ i mina tankar. Plötsligt är jag ett hav som du målar alla dina uttryck tvärs över. Jag är tavlan du är penseln, ditt eko är bergen och jag, jag är vargen som vandrar. Jag ska röra mig tätt intill ditt ansikte, ansikte.

Dia totem.

Det är första tiden. Vi går genom trädgården. Jag är osynlig. Därborta rör en pojke din grind. Du tror att du är gammal när du ser på honom men du rodnar som en ung kvinna. Värmen från din hud faller stilla mot marken. En doft av längtan. Han vill skydda den, men vet inte hur. Hur skyddar man värme. Det är bara ni två.

lilla sångfågel

lilla ansikte så full av tro

Kartan är rätt enkel till sin utformning. I varje hörn ligger en avbruten smörblomma. Häckar döljer varje handling hos dina grannar. Liv levs ensamt, ljudlöst, sakta.

Ultrarapid heter stenarna som lagts i gångar. Här går vi runt inomhus utomhus. Inne i dig, den del av dig som du lagt som utsida. Rinner sakta sav. Jag finns intill ditt ansikte, hjärta. På din kammare står en gammal ram från din barndom, ett ansiktes ansikte. Det är en mor som vakar.

Jag har följt dig osynlig några meter in i trädgården, men vi är redan vänner märker jag. Jag känner doft från dina händer. Jag vet vad du har gjort. Du har sovit med händerna i ord. Dessa tysta som ligger i myllan. Inget vatten. Jag ser att du lyssnar mot grinden. Kanske åker han förbi, idag, tänker du. Den första dagen är snart slut.

Grinden är blå. Jag kallar ditt hem blå grindar. Vägen utanför har en egen rytm. Den är delar av din själ som bitar som andra lämnat kvar. Utanför. Små märken. Man kan åka in till stan för att handla med buss, kanske fem, sex gånger om dagen. Du åker nog in en gång i veckan. Det är lustigt hur man gissar hur andra har det. Fast man endast ser ett ansiktes avtryck, som rynkor eller linjer av skratt. Som spår som vinden gör. Kanske faller en keps ner över nästan. Dina grannar. De säger inget om hur ofta du trängs i din mataffär med kassar och fattiga människor. Jag gissar. Du träffar inte andra så ofta. Stannar du hellre i din egen längtan och lyssnar till dina vågor som slår mot klipporna ute vid havsbandet i ditt hjärta. Är det där du ser pojken cykla i kapp med måsarna var dag.

Ansikte. I ditt hjärta rör du mig. Jag är en skugga i solgrinden. Jag vet inte vad du heter, men jag kallar dig Henna, eller ansikte .

Jag är spåren av varg som du ser.

Utanför står min egen pojkmän. Jag sträcker mig på tå för att kyssa hans huvud över en stolsrygg som är för hög. Jag går förbi. Det är kväll. Kanske borde jag göra något annat men jag står åter vid en bok. Återvänder. Faller genom landskap.

Ansikte, jag har drivits hit ut för att tala med träden och ljuden och vindarna. Jag vill också tala med dina bonsaiträd pojkmän, med din ljusa vrå nära huset. Jag vill tala med dina blommor. Men jag måste gå. Jag ska möta ett annat . Hon vars namn jag inte känner. Jag väljer att kalla henne ansikte. Det är dessa linjer jag rör. De som ligger under huden. Jag tänker att hennes vägar är gryningsljusa, men hon har mörkare allvarsskuggor under huden som följer på det sätt som gamla skuggor följer gamla. Jag vet ännu inte ansiktets ålder. Jag ser inte. Du känns gammal, men du känns ung. Henna

Min pojkmän skriver på utsidan av blå grindar. Han sitter vid en sten. Han väntar på mig och fördriver tiden

med att skriva även han om längtan. Jag är hans varghona. Det är mig han väntar på. Jag är lycka för honom. Jag är också en varghona. Månen har en särskild plats hos mig. Nu följer jag ett träd, ett ansikte, en trädgård. Jag fick dem av honom. Han sa till mig - Gå för att söka svaret på vad som rör ansiktshjärtat så djupt. Jag öppnade grindarna. Jag springer över klipporna.

Dag.

En doft av syren välkomnar mig. De ligger i ansiktets händer. Där växer små blommor. De brukar växa i skogen, är vita, jag tror de kallas … jag har glömt namnet…

Natt.

Pojkman, Du lägger din hand på min nacke. Med en kyss för du mig i säng. Vi ska sova, säger du och ler. Men vi sover inte. Du är min pojkman. Du har en dröm att berätta. En dröm om min hud. Du tvättar mig med franska tvålar och smörjer min kropp. Du gör poesi med mig, min nattresande ande.

Ny dag.

Blå grindar. Osynlig går jag in. Du står kvar där jag lämnade dig. Jag ser att det är vår och din pojke står vid grinden. Kanske är det dags idag.

Det doftar från ditt kök. Jag sorterar allt i grupper. Ost och skinka. Har du hackat dem i små bitar, jag hör knivblad mot en bräda av trä. Det är inte ljud från grönt. Det knastrar inte. Är det en ugnsbakad aubergine som ligger på den slamrande plåten du tar ut ur ugnen nu. Jag känner doften. Blomkål mosas i smör. Ett litet regn av salt.

Nu kommer du ut och ropar till den lille. Är du hungrig frågar du och han nickar. Ni går runt huset. Du dukar för två. Jag lägger mig stilla i trädet. Här hänger äpplen. det är vår. Hur kan här hänga äpplen bland äppelblommor. Vissa saker får man bara acceptera. Sånt som under och mirakel, äppelblommor som blommar tillsammans med röda äpplen. Jag ser att det är vackert. Jag är svag för blommor. Ni sitter där ni två, äpple och äppelblomma, äter er mat. Talar sakta om vår.

Ansikte. Du har vår, men i mitt rum i ditt träd har mina äpplen blommor. Ni har frid mellan er ni två. Pojken med leendet och du med din rodnad. Nu lämnar jag er en liten stund.

Min pojkman vaknar. Jag byter rum och vi kysser varandra godmorgon. Inatt lyssnade du på en kvinna. Vi lyssnade. En äng med känsliga ögon. Det är du och jag och vi har en hemlighet. Vi gör vågor till havet om nätterna. Jag älskar dig pojkman.

Tack, kommer du med en kopp kaffe. Väl smakar du. Inatt hörde vi kvinnan sträcka sitt ansikte upp under månen. Du lämnade aldrig mig. Vi lyssnade tillsammans. Nu är det dag. Du skriver korta brev till stjärnorna, en är särskilt envis. Det skrattar vi åt. Skriv du, säger jag. Hjälp mig, säger du. Svar om kärlek läser vi, som nätter. Vi har lovat varandra liv. Jag släpper dig fri. Vi jagar båda skuggor. En pojkman och

hans varghona. Två rov. En oskuld.

Jag har en särskild parfym. Den kallas waterlove. Han älskar den.

Nu har de ätit klar. Jag lämnar min man och ser hur hon bär tomma fat in i sitt kök. Jag kliver ner i röran. Ansikte, hur ofta orkar du städa. Har du bara tid för din trädgård. Fick du svar om han var hungrig.

Pojken har en hund. Jag borstar dess päls. Den är full av barr från skogen. Tassarna och benen är jordiga. har du fått hoppa i en lerig bäck. Det kommer att tova fast som klister. Jag hämtar en hink och fyller den med vatten. Hundpojken dricker sig otörstig. Sedan tvättar jag hans ben. Ett efter ett. Leran löser sig. Hundar kan inte le. Kanske är det för att jag är varg. Vi ankrar vid blå grindar.

Havet är tyst idag. Det ligger långt ut till havs. Det väntar. Trädgården väntar.

Varför blir det som det blir för dig. Vågar du inte leva.

Din pojke växer. Han smyger med snus. Han är äldre än du kan se. Hör att du grubblar över hans rätta ålder. Han är äldre än du och ser gärna barnprogram. Grubbla har ingen tid i din ålder. Sätt dig bredvid. Se fåret Shaun. Får har råd att ge, de behöver sin herde, men de lever också ett hemligt liv.

Liv, ansikte. Har du skrattat det du borde idag. Vattna nu dina gröna bokslut. Jag går runt och räknar, dina får, dina växthus, dricker ditt kaffe, räknar dina fönster, dina vänner. Räknar ut dina bokslut över liv, över lust, över drömmar. Du är fattig men solid.

Genuin.

Det är kväll. Min pojkman kallar. Vi har en sannsaga om ett särskilt hus dit vi ska till sommaren. Ett värdigt vitt hem att bo i. En svart flygel. Sagan ska tala ikväll, hålla planen varm och bocka av smörblommor i hörnen. Vi bryter och klistrar en efter en. Vi har klistrat ihop våra öron också. Vi provar oss fram, har vandrat på stan med en cykel emellan oss. Vi har testat styrkan om allt verkar hålla. Råkan som kom in för några jular sedan svalde jag direkt. En varghona har frid med världen. Förlåter ni mig ni avättna fåglar. Jag har en egen stig, Vi har en egen sinnlig stig. På stan sitter vi under bron, nynnar hand i hand och ler mot alla jagande fåglar. Vi är framme var än vi går, vi älskande.

Ansikte, idag ska jag syna dina valv, de som du gömt i din trädgård.

Stilla. det gör inte ont. Jag drar mina känslor genom lager efter lager. Det understa är av tegel. Allt är av tegel. Sju murade varv. Fem murade valv.

Jag går närmare.

Tre meter lång är ena väggen med en vinkel som är nästan lika lång. På det sjunde varvet har du öppningar mot världen. Fönsteröppningar med ramverk av tegel. Helt öppna är de två fönstren på kortväggen. Ett för

mor och ett för far. På andra väggen tre fönstergluggar. Ett för varje barn du väntade, men inte fick.

Fönstren avslutas med några ojämna rader trasigt tegel och överliggare av tjärat trä. På baksidan växer vildvin upp över överliggarna. På insidan växer röda och vita klängrosor. Det kan inte växa något annat. I en gammal eka i vinkeln har du din sittplats. I sand. Blommor fyller båtens akter. Jag lägger mig och andas in din tjära. Alltid osynlig.

Skugga.

Blir det vårregn idag.

Tvättar solen.

En dag vill jag släppa ut din eka från din tegelruin. Är det möjligt. Kanske genom klosterdörren säger pojkmannen. Han har tålamod. Han har väntat på mig alla år i alla vägars korsning. Det har du inte hört förut. Hans sten är varm mot mitt håll. Min pojkmän spelar på en flygel. Kan du höra hans fingrar eller ändras ljuden i vinden. Jag berörs av honom.

Ansikte, dig lämnar jag nu. Min pojkmän kallar. Vi har ett pågående möte i ett särskilt hemligt rum. Det hela. Verkliga.

Sätt dig i din eka. Dröm om hav och underströmmar. Hallondrömmar. Din pojke står utanför blå grindar. Han bär en hemlig ryggsäck. Han bär på dig. Han söker dig. Alla maskrosfjün i vinden är tankar från honom. Smek dem öga. Din pojke bär hennatatueringar. Han bleknar i ljus.

Min pojkmän ler. Han spelar för mig. Han bär röda lågor i sin hand. Lågan och fröet är jag. Kärlek är vågor han fångar och färgar med oss. När vi stannar märker vi att Kroppar får en egen smak av salt.

Skriver du fortfarande stjärna.

.

Idag

Idag vill jag tala om tusentals år, om mönster på händer och fötter. Du har sovit. Du lyssnar efter ett särskilt ljud som är hans. När det kommer ska du fråga om han är törstig, om vägen var kall. När du hör hur illa hans trampande låter ska du vändas. Oro är de vuxnas börda. Men du säger inget. Ni går sakta ett varv i ert möte. Vänder sidor mot varandra. Fötterna tänker ut en egen väg, de går ner mot sjön. Soldis är ljus och svalt. Handen sluter koftan vid din hals. Din puls är snabb. Han är blond. Hans armar är bara. Han fryser inte. Han ser Henna som solreflexer och han tar din hand. Henna, tror du mig om jag säger att han verkligen tog din hand i sin hand.

Det är ni två nu.

pojkmän du spelar - res på dig, jag behöver tröst

Henna. Henna, Din andnöd har en hög nivå av koldioxid.

Vilket är ditt skäl att inte vara lugn. Ännu ser jag inte ditt totem. Mediterar du, föreställer dig att du sitter vid kanten av en stor skog och ser det första djur som kommer ut.

Är det jag.

.

.

långt senare om Slutet

Lågor är stigar. Tankar är vågor och tigrar. Ljus är ett hav som styr oss. Vi är ljusa. Jag vet inte vad jag ska kalla denna väg så jag när jag var ung , men nu vet jag. Vägen är liv

<script src="topbox/slumpBild2.js" type="text/javascript"></script>

<table border="0" cellspacing="0" cellpadding="0">

<tbody>

<tr>

<td></td> | <td width="5"></td> |
<td></td>	<td width="5"></td>
<td></td>	<td width="5"></td>
<td></td>	<td width="5"></td>
<td></td>	<td width="5"></td>
<td></td>	<td width="5"></td>
<td></td>	<td width="5"></td>
<td></td>	<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td> </td>
<td width="5"></td>
<td> </td>
<td width="5"></td>
<td> </td>
<td width="5"></td>
<td> </td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
<td width="5"></td>
<td></td>
</tr>
</tbody>
</table>
```

<h4 class="left\_color\_override"></h4>

<h4 class="left\_color\_override"></h4>

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren vildvin med Poeter.se id #6550 innehar upphovsrätten